

Julkaisin vahingossa aiemmin vanhan version tästä tarinasta. Jos aiot lukea tämän tarinan lue mielummin tämä versio. Nämä random tarinat ovat juuri niitä. Random tarinoita joita silloin tällöin kirjoitan harjoitus mielessä. Näistä ei ole tarkoitus tulla pidempia tarinoita. Eivätkä näiden random tarinoiden ideat ole täysin omiani. Löysin nettisivun joka antaa aina muutaman random sanan tai aiheen. Sitten yritän yhdistää ne aiheet keskenään ja kirjoittaa niistä lyhyen tarinan.

#1 Thorald palasi parvekkeelta takaisin olohuoneeseen. Hän joi hetkeä aiemmin päiväkahvit parvekkeella ja katseli laajaa tummanharmaata maisemaa joka parvekkeelta avautui. Maa kaupungin rajojen ulkopuolella oli lähes kokonaan tasaista ja vailla kasvillisuutta. Tasaisuuden rikkoi vain sinne tänne muodostuneet korkeat tulivuoret joiden huiput kurottivat kohti harmaata ja pilvetöntä taivasta. Oli keskipäivä ja sinertävä aurinko loisti taivaalla valaisten tulivuoriplaneetan kaupunkeja ja niiden ympärillä olevia kuolleita alueita. Himmeä valkoisena hehkuva kuu piti sinertävälle auringolle seuraa taivaalla. Thorald istuutui keskelle olohuoneen lattiaa jolle hän oli asetellut vihreän joogamaton. Hän istuutui matolle, risti jalkansa ja valmistautui meditoimaan. Hän tiesi, että hänen hiuksissaan ja vaatteissaan oli tuhkan jäämiä. Tulivuoriplaneetan taivaalle nousi jatkuvasti tuhkaa ja tuhkat satoivat jatkuvalla syötöllä takaisin maahan. Ulkona oli mahdotonta viettää aikaa ilman, että oli tuhkasta likainen. Thorald ei kuitenkaan vaivautunut menemään kylpyhuoneeseen putsamaan hiuksiaan ja kasvojaan. Osa ihmisistä pystyi meditoimaan halutessaan. Ei vain pohdiskelemaan asioita vaan vajoamaan oman mielensä sisään ja siirtymään Henkimaailmaan. Heitä kutsuttiin Matkustajiksi. Matkustajat olivat harvinaisia vaikka heitä näkikin Henkimaailmassa useita joka kerta kun sinne meni. Henkimaailmassa ihmisellä ei ollut fyysistä ruumista. Henkimaailmassa ihmisen tietoisuus muovautui näyttämään siltä, miltä ihminen näytti Todellisuudessa. Thoraldilla oli vikaa selkärangassaan ja siksi hän tunsu jatkuvaa kipua. Välillä lievää kipua ja välillä sietämätöntä tuskaa. Hän joutui usein symömään vahvoja kipulääkkeitä, jotka auttoivat vain pienempiin kipuihin. Kivut olivat suurin syy, miksi Thorald vietti mahdollisimman paljon aikaa Henkimaailmassa. Siellä hänellä ei ollut fyysistä ruumista eikä siksi tuntenut kipua. Sinä päivänä Thorald oli tehnyt monta tuntia töitä. Hänellä oli yhä huomioliivi päällään. Hän oli ajellut työkaverinsa kanssa ympäri kaupunkia tyhjentäen suuria roskalaatikoita roska-auton kyytiin. Sen seurauksena hänen selkäkivut olivat sillä hetkellä normaalia pahemmat. Koko päivän ilmassa oli leijunut painostava tunne. Ilma haisi tuhkalta ja savulta ympäri vuorokauden, mutta sinä päivänä haju tuntui voimakkaammalta. Ilmaa oli tavallisestikin hankala hengittää ilman maskia, mutta sinä päivänä maskikaan ei tuntunut auttavan. Thorald oli varma, että ei ollut ainoa kaupunkilainen joka tunsu jonkin olevan eri tavalla. Ihmiset jotka kävelivät ulkona näyttivät hekin tuntevan painostavan tunteen. Ihmiset kävelivät katse joko maassa tai vilkuillen ympärilleen. Jokainen heistä näytti kiirehtivän ilman kunnollista syytä. Thorald istui joogamatolla katse kohdistettuna kohti olohuoneen suurta ikkunaa ja tulivuorta jonka ikkunasta näki. Tulivuori seisoi paikoillaan noin kilometrin päässä kaupungin rajalta. Kyseinen tulivuori oli luokiteltu turvallisiksi. Se purkautui välillä, mutta purkaukset olivat niin pieniä, että niistä ei ollut haittaa kaupunkilaisille. Välillä maa saattoi tärähtää niin, että lasiesineet kilisivät hyllyillä, mutta yksikään rakennus ei ole romahtanut vuosiin. Thorald sulki silmänsä ja tyhjensi mielensä. Luomien alla näkyi vain pimeyttä ja pyörteilyä. Kunnes pyörteet alkoivat muuttumaan koko ajan kirkkaammiksi ja kirkkaammiksi. Hetken kuluttua valot luomien alla olivat niin kirkkaat, että Thoraldin oli pakko avata silmänsä. Thorald istui yhä olohuoneensa lattialla ja kaikki näytti ympärillä lähes samalta kuin sekunteja aiemmin. Ainoa ero oli ilmassa väreilevä valo sekä hajuton ja puhdas ilma. Kaikki näytti normaalia sinertävämmältä ja harmaammalta. Näytti siltä kuin joku olisi ottanut asunnosta valokuvan ja laittanut kuvan päälle sinisen filtlerin. Valaistus oli

samanlainen myös asunnon ulkopuolella. Thorald näki yhä kauempana seisovan tulivuoren. Harmaan kohouman harmaassa ja kuolleessa maastossa. Thorald nousi matolta ja poistui asunnostaan. Koska Henkimaailmassa ei ollut sähkö, Thorald joutui kävelemään portaita pitkin katutasolle. Tai oikeastaan hän lipui portaat alas, koska hänellä ei ollut sillä hetkellä fyysistä ruumista. Hän nautti liikkumisesta ilman kipuja. Matka kuudennesta kerroksesta olisi ollut oikeassa maailmassa hänen selälleen liikaa. Onneksi oikeassa maailmassa hän pystyi käyttämään hissiä. Thorald suunnisti kohti läheistä puistoa, missä hänen oli tarkoitus tavata siskonsa. Heidän koko suku oli kykenevä matkaamaan maailmojen välillä. Matkaajat syntyivät yleensä kyvyn kanssa ja kyky periytyi vanhemmalta lapselle. Välillä saattoi sattua poikkeamia ja henkilö jonka suvussa ei ole kyseistä kykyä, oppii siitä huolimatta matkustamaan. Oikeassa maailmassa Thorald jättäisi jälkeensä jalanjälkiä tuhkaan ja pitäisi kasvoillaan maskia. Tuhkalta haiseva ilma oli täynnä tuhkahippuja ja ilman hengittäminen kutitti ja raapi kurkkua. Oikeassa maailmassa oli vaikea hengittää ja jokainen käytti maskia. Henkimaailmassa kukaan ei kuitenkaan tarvinnut sellaista. Välillä tuntui oudolta nähdä muiden ihmisten kasvot kokonaisuudessaan eikä pelkästään silmiä ja otsaa. Puisto oli täynnä puskia, puita ja pujottelevia kapeita hiekkateitä ja polkuja. Thorald istuutui tutuksi tulleelle penkille ja odotti siskoaan, joka oli yleensä aina etuajassa. Sai olla hyvä syy, jotta hän myöhästyisi mistään. Thorald vain toivoi, että kaikki oli kunnossa. Kaupunki oli vaikuttanut oikeassa maailmassa painostavalta. Kun jotain suurta olisi tulossa. Ja nyt sisko oli myöhässä. Thorald toivoi murehtivansa liikaa. Ehkä hän vain oli vainoharhainen. Yhtäkkiä hiljaisuuden rikkoi naisen kirkaisu. Thorald katseli ympärilleen eikä nähnyt lähettyvillä toista henkilöä. Henkimaailman puisto oli tyhjiillään vaikka Todellisuudessa puisto oli varmasti täpötentäynnä ihmisiä. Lapsia, nuoria ja vanhempia. Oli vasta keskipäivä vaikka Henkimaailmassa näytti enemmän illalta. Thorald etsi naista katseellaan, mutta ei vielääkään nähnyt ketään lähettyvillä. Kuului toinen kirkaisu. Joku oli selvästi tuskissaan. Thorald nousi penkiltä ja lähti hölkkäämään äänen suuntaan samalla ihmetellen kuka Henkimaailmassa kirkui. Etenkään tuskasta, koska heillä ei ollut siellä fyysisiä ruumiita. Seuraavaksi kuului avunpyyntöjä, ja Thorald lähestyi naista, joka jatkoi valittamista. Thorald kääntyi nurkan taakse ja näki vihreän penkin jonka edessä makasi nainen maassa. Nainen itki ja hieroi pyöreää vatsaansa. Thorald tajusi, että nainen ei kiljunut tuskan takia vaan pakokauhun. Thorald tajusi tilanteen nopeasti. He tiesivät molemmat, että lapsi oli syntymäisillään. Thorald ei tiennyt miten se oli mahdollista. Mitä tapahtuisi jos nainen synnyttäisi Henkimaailmassa eikä oikeassa ruumiissaan? "Miksi et palaa takaisin?" Thorald kysyi ja kyykistyi naisen viereen. Vaistomaisesti hän laski kätensä naisen olalle rauhoittaakseen häntä, mutta käsi sujahti olkapään läpi. Kukaan ei pystynyt koskemaan toista ihmisestä Henkimaailmassa. "En pysty. En tiedä miksi, mutta se ei onnistu." Nainen sanoi ja alkoi olla jo hysteerinen. "Mitä tapahtuu? Ruumiini on kotona eikä siellä ole muita. Minun on pakko päästä takaisin. Muuten lapseni kuolee! Kukaan ei ole auttamassa siellä!" Tämä oli ensimmäinen kerta kun Thorald kuuli, että joku ei pystynyt palaamaan takaisin omaan ruumiiseen. Se oli yleensä paljon helpompaa kuin Henkimaailmaan siirtyminen. Etenkin jos henkilö ei ole harjoitellut siirtymistä usein. Thorald yritti pysyä mahdollisimman rauhallisena. Jos hän alkaisi panikoimaan se vain saisi naisenkin entistä pelokkaammaksi. Thorald tuijotti kaukana seisovaa tulivuorta ja pohti kuumeisesti. "Missä sinä asut?" Hän kysyi. "Minä voin palata Todellisuuteen ja hankkia sinulle apua." Nainen nyökkäsi ja kertoi osoitteensa. Silloin koko kaupunki tärhähti, mitä ei ole tapahtunut koskaan ennen Henkimaailmassa. Thorald katsoi naista silmäkulmat koholla. Kumpikaan heistä ei säikähtänyt äkkinäistä tärhädystä. He molemmat tiesivät mistä oli kyse. Lähettyvillä sattui maanjäristys ja luultavasti pieni tulivuoren purkaus, mikä oli täysin normaalia

oikeassa maailmassa. Tämä oli kuitenkin ensimmäinen kerta kun järjestys tuntui Henkimaailmassa asti. "Sinä valitsit tälle surkean päivän." Thorald sanoi ja naurahti hermostuneesti. Kaukana näkyvä tulivuori alkoi sylkemään laavaa huipultaan. Nainen yritti tarttua Thoraldia käsivarresta, mutta kumpikaan ei tuntenut kosketusta. Thorald osasi kuitenkin lukea eleen. "Mene!" Ennen kuin on liian myöhäistä!" Nainen melkein huusi silmät pyöreinä. "Mutta." "Mene!" Nainen karjaisi. "Soita minulle apua!" Thorald nyökkäsi ja sulki silmänsä. Hän tunsu lentävänsä ja putoavansa, kun hänen tietoisuus palasi takaisin ruumiiseen. Hän tömähti istumaan joogamatolle joka odotti häntä olohuoneen lattialla. Siinä samassa tuhkan kitkerä haju täytti taas hänen sieraimensa ja myös kipu palasi takaisin. Hän oli palannut Todellisuuteen. Meni vain lyhyt hetki kunnes Thorald tajusi, että kaikki ei ollut hyvin. Hän kuuli ulkoa panikoivien ihmisten huutoja ja poliisien, ambulanssien ja paloautojen ulinat. Hän kiiruhti parvekkeelle ja näki kaupungin joka oli kaaoksen vallassa. Punaiset ja siniset valot liisivät pitkin katuja sireenien ulinan seurattessa perässä samalla kun ihmiset juoksivat ja tönivät toisiaan kaduilla. Thorald otti puhelimen taskustaan ja soitti hätänumeroon. Hän toivoi samalla, että muisti raskaana olevan naisen osoitteen oikein. Naisella ja tämän lapsella ei voinut olla paljon aikaa jäljellä. Odottaessaan vastausta Thorald hoputti tuntematonta asiakaspalvelijaa ääneen. Puheluun ei kuitenkaan vastattu. Kuului vain ääni joka kertoi, että linjat olivat ruuhkautuneet. Paniikki alkoi kalvamaan Thoraldin mieltä. Hän ei saisi hommattua naiselle ja lapselle apua ajoissa. Ulkona vilisevä kaaos yltyi hetki hetkeltä. Tuhkaa satoi taivaalta tavalliseen tapaan kun Thorald katseli parvekkeeltaan tulivuorta joka oli alkanut purkautumaan Henkimaailmassa. Sama tapahtui myös Todellisuudessa, mutta paljon voimakkaammin. Tulivuori sylki laavaa kohti taivasta ja purkauksen levittämä tuhka alkoi muodostamaan taivaalle paksun tuhkapilven, joka ei päästänyt auringonvaloa läpi. Oliko tämä kaupungin loppu? Ainakin tuntui siltä. Tulivuori purkautui voimakkaammin kuin koskaan ennen. Koska poliisiin tai muihinkaan palveluihin ei saanut yhteyttä Thorald puki kenkäänsä jalkaan ja lähti suorinta tietä naisen asunnolle. Matka kestäisi viisi minuuttia jos Thorald kiirehtisi. Hän kiristi vauhtiaan selän kivuista huolimatta. Matkalla hän ajatteli siskoaan, joka oli ollut myöhässä tapaamisesta. Toivon mukaan hän oli mennyt puistoon ja törmännyt naiseen siellä. Toivottavasti sisko oli naisen luona ja rauhoitteli häntä. Nainen oli varmasti hysteerinen. Kaduilla oli hankala hölkätä, koska ihmiset juoksivat päämäärättömästi ja tönivät toisiaan. Jokainen juoksi eri suuntaan tietämättä minne mennä. Jotkut juoksivat ulos rakennuksista ja toiset rakennusten sisään. Kukaan ei tuntunut tietävän mitä tehdä. Kukaan ei ollut auttamassa heitä. Ei yhtäkään poliisia tai palomiestä näkyvillä. Thorald itse jatkoi päättäväisenä matkaa naisen asunnolle vaikka hänen selkä kipeytyi jokaisella askeleella. Onneksi roskakuskina hän tunsu kaupungin tiet ja nurkat yhtä hyvin kuin omat taskunsa. Hän tiesi kaikki lyhimmat ja nopeimmat reitit. Pian viereinen palava kerrostalo romahti niin, että tuhka ja pöly kerros kohosi ilmaan. Kiireessä Thorald oliunohtanut laittaa maskin kasvoilleen. Hengittäminen oli ollut haastavaa jo ennen kuin rakennuksia alkoi romahtamaan. Hän yritti peittää kasvonsa käsillään, mutta liian myöhään. Pölypilvi iski vasten hänen kasvoja ja hän sai suuhunsa pölyä ja tuhkaa. Vielä kaksi muutakin rakennusta ehti romahtaa ennen kuin Thorald pääsi määränpäähäänsä. Ilma oli niin sakeana tuhkasta ja pölystä, että oli vaikea nähdä metriä pidemmälle. Thorald ei antanut kaaoksen tai huonon näkyvyyden estää itseään. Hän oli päättänyt mennä naisen asunnolle vaikka ei tiennytkään mitä tekisi sitten kun olisi naisen asunnossa. Kukaan ei voinut auttaa. Thorald ei saisi paikalle lääkäriä eikä naista sairaalaan. Nainen oli jumissa Henkimaailmassa eikä Thorald tiennyt mitään synnyttämisestä. Tulivuori jatkoi laavan sylkemistä taivaalle kaupungin ulkopuolella ja laava alkoi lähestymään kaupungin rajoja. Tätä menoa laava valuisi kaupunkiin ja tuhoaisi koko paikan. "Vihdoinkin." Thorald

hengähti ja astui pimeään rappukäytävään. Kaupungin sähköt olivat menneet poikki muutamaa minuuttia aiemmin, ja koska taivasta peitti paksu tuhkapilvi, koko kaupunki oli lähes kokonaan pimeä. Näytti siltä kuin yö olisi langennut kaupunkiin muutamassa minuutissa vaikka oli keskipäivä. Thorald juoksi portaat kolmanteen kerrokseen ja toivoi, että rakennus ei romahtaisi. Thorald iski ruumistaan vasten asunnon ovea kunnes ovi rysähti auki. Asunnon sisällä Thorald tiedosti vain etäisesti, että naisen asunto oli valtava ja täynnä hienoja ja kalliilta näyttäviä huonekaluja. Asunto oli yksi hienoimmista joiden sisällä Thorald oli koskaan käynyt. Siinä tilanteessa hän ei kuitenkaan voinut pysähtyä ihastelemaan ja arvostamaan asuntoa. Nainen istui keskellä olohuoneen lattiaa samanlaisella joogamatolla minkälainen löytyi myös Thoraldin asunnon lattialta. Nainen istui selkä suorana ja jalat ristissä. Tavallisessa meditointi asennossa. Ulkoapäin nainen näytti tyyneeltä kuin lampi, mutta Thorald tiesi, että Henkimaailmassa nainen oli paniikissa. Thorald astui lähemmäksi ja kosketti naisen olkapäätä. Tällä kertaa Thorald tunsu kosketuksen vaikka ei tuntenutkaan naisen ruumiin lämpöä jota odotti. Naisen kylmä, suora ja ryhdikäs vartalo kaatui hitaasti kyljelleen. Thorald henkäisi ääneen. Hän tiesi naisen kuolleen. Sydän jyskyttäen Thorald siirtyi naisen toiselle puolelle ja näki naisen alla pienen verilammikon. Lasta ei näkynyt eikä kuulunut. Lapsi oli kuollut kohtuun. Thorald kiroili ja potkaisi viereistä puujakkaraa niin, että se lensi päin seinää. Hän myöhästyi. Hän epäonnistui pelastamaan naisen ja tämän lapsen hengen. Vaikka mitä hän olisi voinut tehdä vaikka olisikin saapunut paikalle ajoissa? Hän ei ollut lääkäri eikä sairaanhoitaja. Hän oli roskakuski eikä tiennyt mitään lapsen saattamisesta tähän maailmaan. Sireenit jotka olivat ulvoneet ulkona tauotta hiljenivät äkisti ja Thorald kuuli ulkoa kantautuvan kaaoksen äänet entistä voimakkaammin. Tuhkan haju oli myös voimistunut viimeisten minuuttien aikana. Thorald meni lähimmälle ikkunalle ja näki tulivuoren yhä purkautuvan. Tämä oli paljon pahempaa kuin koskaan aikaisemmin. Yleensä laava roiskahti ilmaa vain muutaman kerran. Tällä kertaa laavaa oli purkautunut vuoren sisältä jo minuuttien ajan putkeen. Maa alkoi täristä niin, että kaupungin jokainen rakennus alkoi vapista ja tutista. Siinä rytäkässä kaupungin kestävimmätkin rakennukset romahtaisivat. Thorald katsoi kaupunkia ja tiesi, että se oli kaupungin loppu. Kaupungin sekä sen kaikkien asukkaiden. Mukaanlukien hänen itsensäkin. Thorald sulki silmänsä ja siirtyi Henkimaailmaan, joka oli hiljainen ja rauhallinen todellisen maailman kaaoksen jälkeen. Tällä tavalla hän kuolisi kivuttomasti. Hänen ruumis hautautuisi romahtaneen rakennuksen raunioihin. Sitten laava nielisi hänen koko ruumiin ja jäljelle jäisi vain tuhkaa. Hän tuhoutuisi kaupungin ja sen väen kanssa. Thorald odotti loppuaan ikkunan edessä. Hän odotti hetkeä jolloin hänen mieli mustuisi ja katoaisi kokonaan. Hän odotti kuoleman hetkeä rauhallisena, mutta sitä ei tullut. Ensin kului minuutti ja sitten toinen. Viidennen minuutin kohdalla Thorald poistui asunnosta ja käveli taas ulkona Henkimaailman kaduilla. Joka puolella oli puhdasta ja rauhallista. Yllätyksekseen Thorald näki kaduilla paljon muitakin Matkaajia, jotka lipuivat varpaat hipoen toistensa luokse. Thorald ei ollut ainoa joka oli selviytynyt tulivuoren purkauksesta. Vai olivatko he kaikki sittenkin kuolleet? Thorald suunnisti takaisin puistoon, missä oli tavannut raskaana olevan naisen. Thorald ei tiennyt muutakaan paikkaa minne mennä. Lisäksi hänen oli ollut tarkoitus tavata siskonsa puistossa. Odottiko hän Thoraldia siellä? Mitä siskolle oli tapahtunut? Oliko hänkin Henkimaailmassa? Kaupungin kadut näyttivät samalta kuin aiemmin sinä aamuna kun Thorald oli työkaverinsa kanssa kiertänyt kaupunkia roska-autolla. Thoraldin oli vaikea uskoa, että oli vain hetki sitten ollut keskellä maailmanlopun päivää. Siellä täällä kulki muitakin hämmentyneitä Matkaajia, jotka katselivat ihmeissään ympärilleen. Thorald kuuli yhden Matkustajan sanovan, että -ei pystynyt palaamaan oikeaan maailmaan. Sitten toinen yritti ja totesi saman. He kaikki olivat jumissa Henkimaailmassa. Kukaan ei pystynyt palaamaan Todellisuuteen. Thorald löysi

raskaana olevan naisen samasta paikasta kuin aiemmin. Nainen oli noussut istuma-asentoon ja nojasi vihreään puiston penkkiin. Hänellä oli sylissään pieni mytty, joka liikkui ja piti itkevää ääntä. Jotenkin nainen oli synnyttänyt vaikka oli ollut jumissa Henkimaailmassa. Hämmästyneenä ja helpottuneena Thorald oli istuutumassa puiston penkille, mutta ei ehtinyt kun joku juoksi suoraan häntä päin. "Mitä on tapahtunut?" Kysyjä oli Thoraldin sisko, joka yritti halata veljeään. Se ei kuitenkaan Henkimaailmassa onnistunut. "Kerron kohta." Thorald sanoi ja kääntyi maassa istuvan naisen puoleen. Thorald hymyili nähdessään vauvan elossa ja turvassa. Thorald yritti taas laskea kätensä tuoreen äidin olkapäälle, mutta se ei vielääkään onnistunut, koska heillä ei ollut fyysisiä ruumiita. Nainen ja vauva olivat kuitenkin poikkeus. Nainen pystyi pitämään vasta syntynyttä lastaan sylissään ilman ongelmia. Thorald kertoi naiselle ja siskolleen, mitä Todellisuudessa oli tapahtunut. Tämän tarinan aiheina olivat tulivuoriplaneetta, henkimaailma ja odottamaton synnytys.